

hjem fra en lang, ensom Strandvejs-Spaseretur, som han havde foretaget dels for at nyde det ualmindeligt smukke Foraarsvejr, mest dog for en Gang at komme til Klarhed angaaende Spørgsmaalet om sine Studier og sin Fremtid, en Sag, som nu — da hans Sind og Tanker ikke længer var andetsteds beskæftiget — paany havde trængt sig ind paa ham og med forøget Krav paa en Afgørelse.

»En Herre, siger De . . . ?«

»Ja, det er den samme Herre, som var her forgangen Aften, da De heller ikke var hjemme; . . . det er vist en Præst. Jeg har sagt til ham, at De knap kom hjem for det første; men han vilde vente alligevel, sagde han. Han har vist siddet derinde i over to Timer.«

Da Per kom ind paa sit Værelse, sad hans Broder Eberhardt oprejst i Gyngestolen med en Haand indenfor sin Frakke og en Paraply mellem sine Ben.

»Det var et Held, at du kom netop nu; jeg havde næsten opgivet dig,« sagde Broderen, efter at han tavs og højtideligt havde rejst sig og givet Haanden. »Min Tid er desværre altid meget optagen, . . . og det er nok ikke let at træffe dig hjemme. Du véd maaske, at jeg har været her en Gang før.«

»Hvor skulde jeg vide det? Har du da sagt dit Navn?«

»Naa, — det har jeg maaske glemmt.«